

Gothár Tamás

SZERDA

*Icskének, Kincsőnek, Sárinak,
Zsuzsának és Huninak*

reggel a – fekvéséből adódóan – sötét konyhában söröztem
közben zene szólt hogy mi annak nincs jelentősége
csak szólt hogy elnyomjon mindent ami együtt jár a csenddel

már ismertél annyira hogy megértsd:
a vízcsobogás is megteszi ha alattam telik a kád
de maradni képtelen vagyok

ahogy én is tudtam: órák hosszat lebegsz
– mint a méhben – mondtad – mélyen
próbáltál fogalmazni mint mindig – néha összejött

persze bármilyen zaj nem teszi meg
a hajnali madárdalt – az álmatlanság
és ébrenlét átkötőjét – mindketten utáltuk

általában szemben ültél és félmondatokat küldtél sms-ben
megkérdezted: *mi van?* nem tudom téged pont elfelejtettem
máskor pár jobb éjszakát tárgyaltunk ki az elmúlt napokból

hogy neked előző este megujjasták a segged szex közben
én pedig akkor egy hete találkoztam egy lánnyal
aki szeretett pornósztrájt játszani de a barátja képen törölt

nemrég írtál angliából egy rövid üzenetet
halál vagy *hiány* vagy *kisszobád* – valami ilyesmit
egy szóval válaszoltam és ennyi
mert azt is nagyon jól tudod
hogy azzal aki – technikailag – nincs mellettem
nem tartom a kapcsolatot

most a konyhában ülök
hallgatom ahogy egy lány pisil majd kijön
elhúzza a függönyt kinyitja az ablakot
az asztalról elpakolja a mosatlant majd letörli
összeszedi az üres üvegeket
reklámszatyrokba pakolja a szemetet kiviszi és elmegy

ezután már csak a szomszéd lépteit hallani
készülődik
egy macska néz az ablakból mozdulatlanul
nem tudom meddig lehet így –.

BECCI

egy *állat* vagy
észre sem veszed
hogy túl korán kapcsolják ki a várost
hogy a lámpák reggelente libidóvá bomlanak
és a pékség pinceablakai fölött szunnyadó hajléktalanok
nem csak melegednek
ők szűrik meg a kenyérillatot

mindig kapcsolgattad a világítást
hirtelen szaladtál ki és játszottad
hogy *reggel van este van*
most reggel most este most reggel
most este – kiégetted az izzót

én is *állat* vagyok
támogatom botlásaidat
kicszerélem a fényeket hogy még egyszer kiéghessenek
mert élvezem hogy fáj a foglalatnak
szürkület után becsavarom a napelemes holdat

BECCI VÁROSA

1.

Becci városa egy ősi civilizáció nyomait viseli magán
tömör kőgömbök szegélyezik a zöld szigeteket
a testből származtathatóak közben (persze) testek

Becci szerint teste mindennek van
a magáé például szeretett egy darabig
messziről jött *vissza* ahogy én mondanám

2.

a te városodnak a teste forró és hisztérikus –
mondom neki – sűrűn lakott élvezettel blöfföl de nem rejteget
hagyja hogy az utcákat nyugodtan járja a rákfene

rákontrázik hogy az én városom fagyos
nyomasztó terep körben hegyek kis lélekszám
az infrastruktúra nem kedvez a turizmusnak
még egy jó kocsma sincs sehol –

3.

Becci városában vannak aluljárók
ezek összekötött és belakható terek
a graffitik mint barlangrajzok
de amit az égre festettek elkenődik
a testekre mázolt fájdalom sokféle
de ami fáj az valami más
azt elhallgatjuk
a cinkosai vagyunk
ragaszkodunk a saját nyomorunkhoz
jön egy újabb buktató és ugyanazzal
a megszállott vigyorral tekintünk rá újra – mondom

erre felhúzza magát de hiába beszélek
„– felhasít belém nyúl és idegesen turkál
hol a lelked? – kérdezi – hol van?”